

Ændring af sygesikringslovens § 9 om fysioterapiklinikker

Henstillet til socialministeriet at søge gennemført en ændring af sygesikringslovens § 9 med henblik på at afklare fortolkningstvivil på visse punkter.

FOB nr. 80.404

(J. nr. 1980-257-43).

Den 9. marts 1981 skrev jeg således til socialministeriet:

»Efter § 9, stk. 1, i sygesikringsloven (nu lovbekendtgørelse nr. 94 af 9. marts 1976 med senere ændringer) »yder (den offentlige sygesikring) efter retningslinier fastsat af sundhedsstyrelsen tilskud til fysiurgisk behandling, der udføres efter henvisning af læge og ved en autoriseret fysioterapeut ... Tilskud til diatermi- eller badebehandling kan alene ydes, for så vidt den pågældende klinik er godkendt af sundhedsstyrelsen ...«

Som det er foregået af brevvekslingen i socialministeriets sag ... og af drøftelserne om denne sag mellem socialministeriet, sundhedsstyrelsen og mig på mødet den 10. februar 1981, giver den nævnte lovbestemmelser anledning til fortolkningstvivil m. v. på visse punkter:

1. Medens det efter bestemmelsen synes klart, at der alene kræves godkendelse af fysioterapiklinikker, når de ønskes anvendt (med tilskudsberettigelse) til diatermi- eller badebehandling, er det uklart, om der ved afgørelsen af spørgsmålet om godkendelse alene kan lægges vægt på hensyn, der er relevante for klinikkens udførelse af diatermi-behandling, eller om der kan anlægges en vurdering af fysioterapiklinikken som helhed.

2. Det kan endvidere give anledning til en vis tvivl, om der ved afgørelsen af spørgsmålet om godkendelse alene kan lægges vægt på klinikkens egnethed ud fra lægeligt og hygiejnisk orienterede synspunkter, eller om der også kan tages hensyn til, hvorvidt klinikken er indrettet på en sådan måde, at der kan bydes de patienter, der får behandling på klinikken, et rimeligt behandlingsmiljø, dvs. om der kan tages hensyn til, hvad der kan betegnes som klinikkens mere almene kvalitetsmæssige standard.

3. Hertil kommer, at den grad af fasthed i godkendelsespraksis, som bl. a. ud fra retssikkerhedssynspunkter må forekomme ønskelig, vanskeligt lader sig gennemføre, når der hverken i loven eller i administrative bestemmelser i henhold til loven er fastsat regler om godkendelsesbetingelser og/eller om de hensyn, der skal lægges vægt på ved afgørelsen af godkendelsesspørgsmål.

På denne baggrund har jeg fundet at burde henstille til socialministeriet, at der søges gennemført en ændring af sygesikringslovens § 9 med henblik på en nærmere afklaring af de ovenfor nævnte spørgsmål.

Jeg udbeder mig underretning om, hvad der sker med hensyn til dette spørgsmål.

Jeg har gjort folketingets retsudvalg bekendt med min henstilling.«

Ved lov nr. 272 af 10. juni 1981 blev lov om offentlig sygesikring ændret, således at § 9, stk. 1, 3. pkt., fik følgende affattelse:

»Tilskud til behandling hos fysioterapeut på klinik kan kun ydes, hvis klinikken er godkendt af amtsrådet, i Københavns og Frederiksberg kommuner af kommunalbestyrelsen.«

Ved samme lov indsattes som 4. pkt. en bemyndigelse for sundhedsstyrelsen til at fastsætte regler for klinikkens indretning.

I ministerens bemærkninger til forslaget til de nye bestemmelser anførtes bl.a.:

»Forslaget indebærer en ændring af reglerne for godkendelse af klinikker, hvor der ydes fysioterapi.

Efter den gældende lov kan tilskud til diatermi- eller badebehandling på klinik alene ydes, for så vidt den pågældende klinik er godkendt af sundhedsstyrelsen.

Kravet om godkendelse af klinikker, der yder diatermi- eller badebehandling, går tilbage til sygekassernes tid og blev dengang begrundet med sundheds- og sikkerhedshensyn, bl. a. under hensyn til, at den dengang ret nye behandlingsform diatermi, der hidtil kun var ydet på sygehuse, nu blev ydet af fysioterapeuter i privat praksis. Næsten alle klinikker yder nu diatermi, og der er næppe længere baggrund for at stille større krav til faciliteterne for denne behandling end for anden fysioterapeutisk behandling.

Ud fra indhøstede erfaringer lægger sundhedsstyrelsen imidlertid vægt på, at kravet om godkendelse af fysioterapeutiske klinikker opretholdes, og at kravet udvides til at gælde alle klinikker. Allerede etablerede vil dog i en overgangsperiode kunne fortsætte uden godkendelse.

Det anses ikke for påkrævet, at godkendelsen foretages af en central myndighed, men godkendelsen vil kunne foretages af vedkommende amtsråd, i Københavns og Frederiksberg kommuner af kommunalbestyrelsen, i samarbejde som hidtil med embedslægen.

Forslaget imødekommer en henstilling af 9. marts 1981 til socialministeriet fra folketingets ombudsmand om at søge sygesikringslovens § 9 ændret med henblik på en nærmere afklaring af, hvilke hensyn der kan lægges vægt på

ved afgørelsen af spørgsmålet om godkendelse efter gældende bestemmelse i § 9, stk. 1, 3. pkt.

...«

Jeg meddelte socialministeriet, at jeg havde noteret mig den nævnte lovændring. Samtidig anmodede jeg om at blive gjort bekendt med de regler, som sundhedsstyrelsen fastsatte i henhold til sygesikringslovens § 9, stk. 1, 4. pkt., om indretning af klinikker.

Supplerende oplysninger om sagen

Med skrivelse af 12. januar 1982 sendte socialministeriet mig et eksemplar af sundhedsstyrelsens bekendtgørelse nr. 580 af 14. december 1981 om indretning af klinikker for fysioterapi, på hvilke der ydes behandling med tilskud fra den offentlige sygesikring.

Socialministeriet sendte mig endvidere et eksemplar af ministeriets bekendtgørelse nr. 581 af 16. december 1981 om tilskud efter sygesikringsloven til fysioterapeutisk behandling.